

Nunta Mielului

Incredibila credință a ultimei generații

16 ianuarie 2009 - Gili Cârstea

Page | 1

1. Care este definiția cea mai concisă pentru nuntă, căsătorie, în limbaj spiritual?

Căsătoria este o metaforă pentru scopul etern al lui Dumnezeu în creațiune, adică unirea dintre natura divină și natura creată, umană sau a celorlalte ființe inteligente din univers (vezi COL 307).

2. De unde știm care este scopul etern al lui Dumnezeu în creațiune?

Dumnezeu a avut plăcerea să ni-l descopere prin intermediul slujitorilor Săi, în diferite forme și folosind imagini familiare. Dar cea mai concisă și explicită formulare a fost făcută relativ recent, spre a ajuta la maturizarea bisericii care urmează să devină Mireasa lui Hristos, și sună astfel: „Scopul lui Dumnezeu a fost din veacuri veșnice ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul” (DA 161).

3. Aceasta înseamnă că toate ființele din univers, de la serafimii din jurul tronului lui Dumnezeu și până la ultima familie de ființe inteligente, sunt de fapt creaturi duale, o fuziune perfectă între natura creată și natura divină?

Exact. Natura divină este de fapt sistemul de operare divin, pe care îl primesc la naștere toate ființele create. Cele două componente interacționează perfect. Ceea ce pune în valoare capacitățile naturii create este sistemul de operare divin. El gestionează o permanentă conexiune la Marele Server al vieții, cu toate binecuvântările adiționale ce decurg de aici.

4. După același principiu a fost creat și Lucifer?

Sigur. Ca toți ceilalți serafimi, el era un templu, o locuință a Creatorului. Având capacitatea omniprezenței, Duhul Sfânt instala o copie a caracterului lui Dumnezeu în fiecare din ei, făcându-i astfel părtași de natura divină.

5. În ce a constat rebeliunea lui?

Lucifer susținea că prezența naturii divine în ei este un sistem de supraveghere și control, prin care sunt împiedicați să evolueze spre dumnezeire. El susținea că îngerii sunt prin natura lor sfinți și nemuritori, și că nu este nevoie de acest sistem al sclaviei. Sigur, el știa că nu așa stau lucrurile. A fost doar o diversiune, spre a forța mâna lui Dumnezeu.

6. Concepția actuală este că el s-a revoltat împotriva Legii, pe care voia să o modifice.

Corect, dacă înțelegem că Legea este o transcriere, o copie, a caracterului lui Dumnezeu. Când înțelegem că scopul etern al lui Dumnezeu a fost nunta, unirea dintre creatură și divinitate, nu este greu să punem în perspectiva corectă această imagine despre Lege. Legea fiind copia caracterului lui Dumnezeu instalată în inima lor, Lucifer lupta împotriva acestei ordonanțe fundamentale a guvernării divine, insistând că nu este necesară, și că ei se pot descurca perfect și fără ea scrisă acolo.

7. Au reușit să obțină ceea ce au dorit?

Da, au reușit. Scopul lui Dumnezeu nu este realizat împotriva voinței ființelor create. Nimeni nu poate fi obligat să trăiască, dacă nu dorește. Părtășia cu natura divină era singura soluție pentru nemurire, dar nicidecum o condamnare la viață eternă. Ființele create aveau opțiunea să iasă din lumea în care au fost aduse prin actul creator al Părintelui lor divin, dacă nu le plăcea ambianța.

8. Adică ființele erau create sfinte, dar nemuritoare doar sub condiția unirii cu natura divină?

Într-un fel, da. Imaginați-vă că undeva, pe o planetă din vasta creațiune a lui Dumnezeu, o ființă de o anumită ordine nu găsește plăcere în legile guvernării divine. De ce a fost creată? Și acum, dacă nu dorește să trăiască într-o astfel de lume, de ce să fie condamnată la închisoare veșnică? De ce să posede nemurire dacă urăște lumea în care trebuie să trăiască?

Dumnezeu a creat lumile din univers pe fundamentul de nezdruccinat al neprihănirii, iar libertatea de alegere este una dintre pietrele acestui fundament. Nimeni nu este obligat să trăiască, sau să slujească altora, dacă nu dorește. Dacă dragostea sau slujirea nu vin spontan, din apreciere pentru valorile legii divine, nimeni nu este obligat sau constrâns să se supună. Nimeni nu este rob într-o lume pe care o urăște, și din care vrea să scape cu orice preț.

Pentru o astfel de eventualitate, Dumnezeu a prevăzut un mecanism, o poartă de ieșire din viață – simplă, nedureroasă, perfect legală și cu totul eficientă: Cere despărțirea de izvorul vieții, deconectarea de natura divină, și instantaneu dispari ca și când nu ai existat niciodată (vezi DA 764).

9. Se pare că Lucifer și îngerii aliați cu el, deși au cerut și au obținut despărțirea de natura divină, nu au dispărut instantaneu, în moartea a doua, ci au continuat să trăiască. Cum se explică aceasta? Nu a funcționat mecanismul? A mințit Dumnezeu?

Nicidecum. S-a întâmplat ceva cumplit. Înainte de a cere deconectarea de la izvorul vieții, Satana a umplut universul cu minciuna că părtășia cu natura divină este un jug al sclaviei, și că odată cu deconectarea de la izvorul vieții, ființele intră într-un proces evolutiv spre dumnezeire. El spunea că Dumnezeu, profitând de poziția avantajoasă pe care o ocupă, a blocat evoluția spre dumnezeire a celorlalți prin acest sistem de control, prin locuirea Duhului Sfânt în fiecare dintre ei.

Lucifer fiind unul dintre cei doi heruvimi acoperitori care „sigilau desăvârșirea,” așezat „în mijlocul pietrelor scânteietoare,” este ușor de înțeles că minciuna lui a avut un impact devastator asupra îngerilor de pe planeta reședință. El era singurul care trebuia să știe ce se întâmplă în sistemul de guvernare divin, cunoștea secretele și principiile împărăției ca nimeni altul. Au fost fascinați de posibilitatea amețitoare de a ajunge ca Dumnezeu, ieșind din starea de robi înșelați, sclavi ai unui Dumnezeu sever, arbitrar, arogant și înșelător.

În această situație, Dumnezeu nu putea permite funcționarea mecanismului morții a doua, în care s-ar fi scufundat instantaneu îngerii revoltați. Dacă nu intervenea, tot universul ar fi fost convins că Lucifer a avut dreptate, că a descoperit piatra filozofală, iar Dumnezeu l-a omorât spre a nu scăpa situația de sub control. Ar fi urmat o revoltă perpetuă, iar universul ar fi devenit o mare și eternă pușcărie.

Cum a intervenit Dumnezeu este greu de explicat în detaliu, și nu doresc să intru în acest subiect, deși cred că înțeleg în parte ce s-a întâmplat acolo. Tot ce pot spune acum este că legea nu putea fi călcată fără ca infractorul să suporte consecințele. Despărțirea de izvorul vieții produce moarte instantanee și veșnică. Oricine intervenea în stoparea consecințelor ei, suporta efectele anulării ei, adică moartea veșnică. Cel care a întrerupt efectul mortal al deconectării de la izvorul vieții, a fost el

însuși lovit de moarte, de anihilare veșnică. Dumnezeu „a dat” (Ioan 3:16). Pentru totdeauna. Fără nicio posibilitate de a mai avea înapoi ceea ce a dat. Creatorul a suferit efectul mortal al suspendării legii, astfel ca acuzatorii Săi să poată rămâne în viață, iar acuzațiile împotriva guvernării Sale să fie clarificate.

10. Să revenim la Adam. A fost și el creat conform scopului lui Dumnezeu din veacuri veșnice, adică părtaș de natură divină?

Da. Nu poate exista viață de sine stătătoare, adică fără o conexiune la izvorul vieții, marele Server care este Dumnezeu. Natura divină instalată în ființele create joacă rolul de interfață între individ și Creator, punându-l pe primul în contact cu posibilitățile și infrastructura vieții din univers. Adam era părtaș de natură divină, prin locuirea Duhului Sfânt în el, iar trupul lui radia lumina acelei prezențe, ca o dovadă că Șekina se află la locul ei de drept.

11. În ce a constat „căderea” lui?

Eva și-a permis o audiență la pomul cunoștinței fără soțul ei, convinsă că poate controla situația și singură. Nu știa cu cine are de-a face. A fost expusă celei mai amăgitoare lecții despre știința demonilor, iar profesorul nu era altul decât savantul care fascinasă pe îngerii din cer cu „secretul” ascuns în scopul etern al lui Dumnezeu. Eva a fost ajutată să ia decizia mortală de a cere și ea deconectarea de la izvorul vieții, cu convingerea că astfel va evolua spre dumnezeire. Adam a ales conștient acest drum, nedorind să se despartă de soția lui iubită. S-au alăturat rebeliunii lui Satana, iar acesta a devenit noul administrator al planetei, cel care ia decizii globale în încercarea de a demonstra universului că se poate trăi decent și fără părtășia de natură divină, că se poate ridica o civilizație și fără legea lui Dumnezeu scrisă în inimă.

12. Dacă milioane de îngeri au cerut despărțirea de natura divină, dacă Adam și Eva au ales același drum, nu dovedește aceasta că este o problemă cu sistemul guvernării divine?

Nu, nu este nicio problemă cu acest sistem. Răzvrătirea lui Lucifer nu era motivată de faptul că nu mai putea trăi în neprihănire fiind părtaș de natură divină. El a dorit să ocupe locul lui Dumnezeu, împotrivindu-se principiului că cel mai mare este cel care slujește cel mai mult.

Prin intervenția lui Dumnezeu, îngerii revoltați au fost păstrați în viață spre a se demonstra dacă este sau nu o problemă cu scopul etern al lui Dumnezeu. Procesul acesta continuă, deși trebuia demult să observăm și să recunoaștem nebunia care s-a abătut peste familia omenească trăind în afara scopului lui Dumnezeu. Am văzut cu toții la ce ticăloșie indescriptibilă se coboară natura umană, lipsită de sistemul de operare divin. Oricine poate vedea că, deși omenirea a acceptat marele secret al diavolului – că părtășia de natură divină este un jug al sclaviei – nu prea am devenit dumnezei. În loc să evoluăm spre dumnezeire, ne apropiem cu pași repezi spre distrugere totală.

13. Dumnezeu nu pare să aibă vreo soluție la această rebeliune generalizată. Chiar nu-I pasă că pierim?

Ba da, Îi pasă. Și are o soluție excepțională, simplă și eficientă. Se numește Nunta, unirea dintre divin și uman, prezentată chiar de la început în sistemul ceremonial al sanctuarului, iar apoi pe viu, real, practic, în viața Omului Isus Hristos. El a fost primul membru al familiei omenești, după căderea lui Adam, în care scopul etern al lui Dumnezeu a fost realizat. În mijlocul rebeliunii, în mijlocul unei civilizații deconectate de la izvorul vieții, Dumnezeu a ridicat un om spre a demonstra valoarea sistemului divin de guvernare, ca să ne câștige inimile și să venim la Nunta Mielului. Cred că aceasta este cea mai concisă și valoroasă definiție:

„Hristos a venit să ne facă părtași de natură divină și viața Lui declară că omenescul unit cu divinul nu comite păcat” (MB 180).

14. Hristos a fost un om părtaș de natură divină, sau Dumnezeu părtaș de natură umană?

Hristos a fost fuziunea perfectă dintre natura umană și cea divină. Există o definiție acceptată de toată lumea: Hristos a fost 100% divin, și 100% uman. De acord cu această definiție. Dacă este așa, contează de la ce capăt al ecuației privim problema? Dacă putem spune că El a fost Dumnezeu părtaș de natură umană, la fel de sigur putem spune că El a fost un om părtaș de natură divină. Avem două argumente pentru această ultimă formulare:

Primul argument este credința lui Isus. El spunea mereu că este un templu (Ioan 2:19), că Tatăl locuiește în El (Ioan 14:10), că nu poate face nimic de la Sine, că tot ce face se datorează locuirii Tatălui în templul sufletului Său. Nu veți auzi din gura lui Isus expresii care să sugereze că El locuiește în omenesc, inversul expresiei „Tatăl locuiește în Mine.”

Al doilea argument este declarația de necombătut a lui Moise, în profetația lui despre Mesia: „Domnul, Dumnezeul tău, îți va ridica *din mijlocul tău, dintre frații tăi*, un proroc ca mine: să ascultați de el!” (Deut 18:15)

15. Dacă „viața Lui declară că omenescul unit cu divinul nu comite păcat,” de ce Adam, în care omenescul era unit cu divinul, a comis păcat?

Definiția soarei White nu vrea să spună că Adam nu putea comite păcat nici dacă ar fi vrut. Între „nu poate să comită păcat” și „poate să nu comită păcat” este o diferență. Dacă voia, Adam putea să nu comită păcat. Dar el a ales deliberat să comită păcat, și așa ceva Dumnezeu nu a interzis, nu interzice și nu va interzice niciodată, de-a lungul veșniciei. Oricine oricând poate alege să se despartă de natura divină, dacă ține neapărat. Atâta timp cât ești conectat la izvorul vieții, poți trăi în neprihănire, dacă vrei. Odată ce te-ai deconectat, nu mai poți trăi în neprihănire, oricât de mult ți-ai dori.

16. Să deducem de aici că la fel stau lucrurile și în cazul lui Hristos?

Exact. Domnul Hristos putea alege oricând să se despartă de natura divină. Putea cere oricând Tatălui să plece, să părăsească templul trupului Său. Dar nu a făcut-o. Dacă o făcea, nu mai putea trăi fără păcat, și nu mai putea demonstra nimic, nici omenirii, nici universului.

Domnul Hristos nu era „blocat” în sfințenie. Putea alege varianta diavolului, se putea alia cu el, dacă dorea. Dar nu a făcut-o. De ce? Deoarece a dorit să onoreze căile neprihănirii, pe care le iubea cu adevărat. A înțeles că Dumnezeu L-a chemat la o foarte înaltă cinste, spre a deveni Modelul de omenire plănuită de Dumnezeu. A ales să rămână loial lui Dumnezeu. Și a reușit. A demonstrat că, atunci când omenescul este unit cu divinul, omul nu păcătuiește.

De fapt, chiar în această direcție s-au concentrat toate eforturile diavolului. El a încercat să-L anihileze fizic pe Hristos cât încă era un copilăș lipsit de apărare, deoarece știa că va fi greu să-L convingă și pe al doilea Adam așa cum l-a convins pe primul.

Dar nu a reușit, așa că și-a pus la lucru toată amăgirea, ca o ultimă și disperată soluție de a strica din nou scopul lui Dumnezeu. Toate ispitirile lui, de la Nazaret până la Golgota, urmăreau să-L amăgească pe Hristos, să-L determine să accepte știința pomului cunoștinței binelui și răului, să devină „cu adevărat uman” și să ajute omenirea după regulile jocului condus de el.

Dar omenirea nu putea fi ajutată în acest fel. O civilizație doar „umană” este o aberație a diavolului, o încercare nereușită de a construi o

guvernare alternativă în univers, care s-a dovedit a fi criminală și falimentară, incapabilă de a menține viața. Civilizația propusă de Dumnezeu pentru această planetă este una divino-umană, al cărei începător este Hristos. Omul Isus Hristos.

17. Dar ce se întâmplă dacă Sinedriul nu lua decizia de a-L răstigni pe Hristos? El nefiind glorificat, ar fi îmbătrânit ca și noi și ar fi murit, nu? Dar fiind părtaș de natură divină, nu era posibil să moară. Cum rezolvăm acest impas?

Este adevărat că cel ce este părtaș de natură divină nici nu păcătuiește, nici nu moare. Sinedriul avea două opțiuni acceptabile. Putea recunoaște în Isus Hristos pe trimisul lui Dumnezeu, Cel care avea soluția corectă la problema păcatului, și se putea uni cu El în lucrare. Imediat se producea în biserică o mare redeșteptare, iar Dumnezeu putea împlini cu ei făgăduința din Ezechiel 36:20-38. Ploaia Timpurie cădea imediat, urmată de Ploaia Târzie. Erau făcuți părtași de natură divină, iar Dumnezeu era sfințit în ei, sub ochii omenirii uimite. Marea strigare dădea foc planetei cu vestea bună a eliberării din păcat, și astfel se încheia rapid istoria păcatului. Se demonstra pe baza faptelor că fundamentul creațiunii, unirea dintre divin și uman, este viabil.

18. Și a doua opțiune?

A doua opțiune a Sinedriului era să se dea la o parte din drum, ca Dumnezeu să poată lucra prin alte instrumente. Astfel, Dumnezeu lucra prin ucenici, cu rezultate asemănătoare.

Dar ei au refuzat ambele opțiuni. Prin decizia de a răstigni pe Hristos, Omul Model pentru omenire, ei spuneau universului că refuză scopul etern al lui Dumnezeu, că vor să rămână „cu adevărat umani” și nu divino-umani, așa cum era Hristos.

19. Să clarificăm un aspect: Neprihănirea este posibilă doar prin unirea cu natura divină, și oricine nu este părtaș de natură divină este păcătos. Corect?

Corect. Fără caracterul lui Dumnezeu imprimat în inimă, nimeni nu poate trăi în neprihănire. Dar nu numai atât. Fără părtășia de natură divină nu se poate trăi deloc, nu există viață în această unitate stricată, ruptă.

20. Bun. Atunci cum se explică momentul crucii, când Domnul Hristos a fost părăsit de Tatăl? Nu înseamnă că cele două naturi s-au despărțit? Și dacă Hristos a rămas fără natura divină, nu a devenit automat păcătos?

Da, cele două naturi s-au despărțit într-un anumit moment pe cruce. Tatăl, despre care Domnul Hristos spunea mereu că locuiește în El, S-a retras. Unirea dintre divin și uman a încetat. A devenit Hristos automat un păcătos? Să vedem.

În primul rând, Hristos nu a cerut și nu a dorit să se despartă de natura divină. Nu a fost intenția Lui ca templul inimii să fie eliberat de locuirea Duhului Sfânt. Despărțirea de natura divină se produce doar ca urmare a dorinței exprese a ființei, în deplină cunoștință de cauză, în exercitarea dreptului libertății de alegere. Ea nu se produce accidental, în urma unei neînțelegeri, unui capriciu sau unei erori de comunicare. Nu se produce nici din cauza vreunui capriciu al guvernării divine.

În al doilea rând, El nu a comis vreun act reprobabil, o greșeală ireparabilă care să justifice despărțirea de natura divină. Nici nu se putea așa ceva, deoarece, conform definiției, „omenescul unit cu divinul nu comite păcat.”

21. Atunci cum se poate explica despărțirea de natura divină în cazul acesta?

Dumnezeu nu a dorit să strice planurile oamenilor. Ei trebuiau lăsați să meargă până la capăt, ca să nu existe dubii despre intențiile reale ale inimii firești față de Dumnezeu. În natura umană părăsită de natura divină, există ascunsă adânc o dorință secretă de a-L ucide pe Dumnezeu. Acest lucru trebuia înțeles, și de aceea Dumnezeu a permis oamenilor să-L răstignească pe Hristos. Ei trebuiau să vadă și să înțeleagă cât de departe pot merge atunci când nu își cunosc inimile. Din acest motiv, Tatăl S-a retras, natura divină L-a părăsit.

Altfel, Hristos nu putea să moară.

Dar acum devine extrem de interesant. În momentul în care natura divină s-a retras, efectul imediat a fost moartea. Când a strigat „Eli, Eli, lama sabactani,” mintea Lui a intrat într-o teribilă agonie, care a provocat imediat stop cardiac (DA 722).

Bătălia Lui teribilă din Ghetsemani trebuie înțeleasă în această lumină. El nu se temea de moarte. A știut din copilărie că El este Mielul lui Dumnezeu. A știut și a spus mereu ucenicilor că va fi răstignit de bătrânii de la Ierusalim (Mat 16:21). Este absurd să credem că acum, când s-a apropiat momentul, Isus a început să se teamă, căutând motive spre a evita drumul Golgotei.

Când se ruga fierbinte „Depărtează de la Mine paharul acesta” (Mat 26:39; Marcu 14:36), El nu cerea anularea intenției criminale a liderilor de la Ierusalim. Agonia care transforma transpirația în sânge era produsă de gândul inacceptabil că Tatăl, cu care fusese una toată viața Lui, Îl va părăsi. Era îngrozit la gândul că natura umană va fi părăsită de natura divină, că va rămâne un templu gol, pustiu, părăsit de Șekina. Stricarea Nunții era ceea ce Îl îngrozea de moarte, nicidecum răstignirea în sine. Paharul pe care dorea să-l evite era pierderea părții de natură divină, cea mai prețioasă comoară din univers.

Când s-a produs fisiunea atomică dintre cele două naturi, templul trupului și-a încetat existența. În oglinda metaforică, perdeaua din templu a fost sfâșiată de sus până jos, ca să poată vedea oricine că Șekina a dispărut. Chivotul lui Dumnezeu, chivotul legământului, a murit.

22. Dacă natura divină s-a retras, părăsind templul sufletului lui Hristos, cum putem susține că păcatul, călcarea legii, putea fi rezolvată doar prin jertfa Dătătorului Legii? Se pare că pe cruce a murit doar natura umană. Nu așa spune și Ellen White?

Da. Exact. Iată pasajul: „A fost natura Fiului Mariei schimbată în natura divină a Fiului lui Dumnezeu? Nu; cele două naturi au fost în mod misterios unite într-o singură persoană – Omul Isus Hristos. În El locuiește trupește toată plinătatea dumnezeirii. Când Hristos a fost răstignit, nu a murit decât natura Sa umană. Divinitatea nu poate muri; acest lucru ar fi imposibil (SDA Commentary, 5:1113; 7 ABC 446).

Pasajul acesta este o comoară neprețuită în înțelegerea Nunții. El spune, cât de clar se putea, că Hristos a fost o unitate a celor două naturi. Spune că trupul lui Hristos a fost o locuință a divinității, un templu sfânt al Creatorului.

Ultima parte a citatului încearcă să ne propulseze către profunzimile tainei lui Hristos, oferindu-ne câteva detalii esențiale. Mai întâi, pe cruce nu a murit decât natura umană a Omului Isus Hristos. Apoi, ni se spune că natura divină nu poate muri...

23. Se confirmă deci varianta că jertfa de ispășire pentru păcat nu a fost Creatorul, Dătătorul legii, ci un om, Fiul Mariei? Nu aceasta înseamnă, atunci când spui că a murit doar natura umană?

Aceasta înseamnă, atunci când nu înțelegi că Dumnezeu „a dat” pe Altceineva, în altă parte a universului și a timpului, iar ceea ce s-a întâmplat pe Golgota a fost doar o oglindire sumară, pentru simțurile noastre tocite, a ceea ce s-a întâmplat pe muntele Moria divin, la capătul miazănoaptei, atunci când copiii rebeli ai lui Dumnezeu au cerut deconectarea de la izvorul vieții. Adevărata, reala jertfă pentru păcat a fost chiar Fiul etern al lui Dumnezeu.

Nimeni, cu excepția Creatorului, nu putea stopa „urgie” (Num 16:46-48), moartea a doua, care urma să lovească pe Lucifer și acoliții lui, atunci când au decis să renunțe la părtășia de natură divină. Doar sfâșierea mortală a Cuiva egal cu legea i-a împiedicat pe călcătorii ei să se prăbușească în moartea veșnică. Sfâșierea Nunții, ruperea legământului, are efecte cataclismice, care nu pot fi ocolite. Existența și perpetuarea rebeliunii lui Satana, adică menținerea în viață a unor ființe despărțite de natura divină, este posibilă doar datorită faptului că devastarea, în loc să lovească pe călcătorii legii, a lovit pe Cel care S-a așezat între urgie și păcătoși. Cuvântul S-a așezat între cei morți și cei vii, și urgia a încetat.

24. Atunci cum rămâne cu ideea că divinitatea nu poate muri?

Expresia sorei White este înțeleasă greșit. Ea nu spune că Divinitatea nu poate muri, atunci când ea se oferă să salveze de la moarte sigură pe supușii împărăției. Nu intră în contradicție cu adevărul fundamental că nimeni nu putea salva pe călcătorii legii, în afară de Legiuitor. S-au oferit îngerii pentru această lucrare, dar nu era posibil. Efectele legii călcate pot fi stopate doar de Legiuitor.

Ceea ce dorește dânsa să spună este că Dumnezeu nu poate fi omorât de oameni, prin răstignirea lui Hristos, de exemplu. Dumnezeu Se află în afara capacității oamenilor de a-L ucide. Acesta este sensul expresiei.

Prin urmare, divinitatea nu a „evitat” jertfa la Golgota, părăsind templul ei, deoarece jertfa se produsese în alt loc și timp, ceea ce a menținut în viață pe îngerii căzuți, despărțiți de natura divină, deconectați de la izvorul vieții.

25. Care este situația actuală, pe acest pământ? Este cineva părtăș de natură divină?

Nu. Absolut nimeni. Toți suntem lipsiți de slava lui Dumnezeu, temple goale în care Șekina dorește cu ardoare să revină. De aceea ni s-a trimis invitația la Nuntă, și este înfiorător să observăm lipsa de responsabilitate cu care ea este tratată.

26. Dacă scopul lui Dumnezeu este să locuiască „în fiecare ființă creată,” nu au dreptate panteiștii, sau proponentii new-age, care spun că în fiecare om există o parte de divinitate, care trebuie descoperită prin diferite tehnici?

Nu, nu au dreptate. Aceste credințe provin din teologia diavolului, care dorește să spulbere taina lui Hristos, scopul etern al lui Dumnezeu, împotriva căruia el a luptat cu disperare încă de la începutul rebeliunii.

Da, Adam a fost creat ca un templu, era părtăș de natură divină, dar a ales varianta lui Satana și astfel a rămas un templu gol. Șekina l-a părăsit. El a născut copii în această stare de despărțire de Dumnezeu, așa că oricine se naște pe acest pământ aflat în rebeliune este lipsit de slava lui Dumnezeu (Rom 3:23).

Civilizația umană se află în conflict cu scopul etern al lui Dumnezeu, iar planul de mântuire urmărește tocmai acest lucru, să aducă pe om în armonie cu scopul Său. Prin urmare, nimeni nu a fost în trecut, și nu este în prezent, părtăș de natură divină. Evident, cu excepția Omului Isus Hristos. Doar la Nunta Mielului vor exista pământeni în care Dumnezeu va locui, conform scopului Său etern. În prezent, omul este un templu lipsit de prezența divină, pentru ocuparea căruia se duce o luptă acerbă

între Hristos și Baal. „Toți au păcătuit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Rom 3:12). Adică temple goale, „pustiite fără curmare” (Ps 74:3), inimi care „suferă de moarte” (Isa 1:5).

27. Există vreo șansă ca Nunta să se poată produce, în actuala confuzie teologică?

Apostolului Ioan i-au fost arătate ultimele scene ale marii controversă. El a văzut și a descris pentru noi momentul culminant al acestei bătălii din jurul scopului etern al lui Dumnezeu. A văzut Nunta Mielului în desfășurare. A văzut Mireasa, care s-a pregătit pentru Nuntă și a primit haine de in subțire, strălucitor și curat. A auzit o mare bucurie în cer, produsă de acest eveniment, iar un glas puternic a anunțat faptul excepțional că abia acum, odată cu Nunta Mielului, Dumnezeul nostru Cel Atotputernic a început să împărățească. Odată cu trâmbița a șaptea, taina lui Dumnezeu, Hristos în voi, a luat sfârșit. Creatorul Se întoarce în locuința Lui de drept, după atâtea milenii de pustiire. Sanctuarul a fost curățit, restaurat, adus la starea lui inițială.

Dacă Ioan a văzut aceste momente epocale, aceasta înseamnă că ele există ascunse în viitorul nostru; ne așteaptă să ne maturizăm, să încetăm opoziția față de scopul lui Dumnezeu, și să venim la Nuntă. Ne așteaptă să transformăm viitorul în prezent, și să ne bucurăm de destinul înalt așezat înaintea fiecărui suflet. Mesajul cerului este clar exprimat: „Totul este gata, poftiți la nuntă!”